

dom gerne er indrangeret, selv om der kun er lejet for en enkelt Lejeperiode — holde Bestemmelserne sig gennemgaaende til Fordringer, som gaa ud paa Vederlag for Ydelser af Ting, Brug af saadanne eller Arbejde og have af nogen, der gør sig et stadigt Erhverv af: for Betaling af præstere saadanne Ydelser. De Bemærkninger, som det vil være nødvendigt at gøre dels om denne, dels om de yderligere Begrænsninger, indenfor hvilke Lovene have holdt deres Bestemmelser, ville væsentlig kunne begrænses til Fordringer, som hidrøre fra Salg af Løsøre; ved andre Fordringer ville til Dels tilsvarende Bemærkninger finde Anvendelse.

Hvorledes Begrænsningen i Henseende til Kreditors Person for den nævnte Klasse af Fordringer er sat i den franske Civillovbog og i den preussiske Lov af 1838, vil ses af Gengivelserne i Tillægget. I sidstnævnte Lov er — naar bortset fra visse Slags Ydelser, hvori Tingsydelser indgaa som en Del, saasom Ophold paa Undervisnings- eller Opdragelsesanstalt, Kur- eller Plejeanstalt — Begrænsningen i den omspurgte Retning sat saaledes, at Loven kun medtager Fordringer, som have af Fabrikanten, Handlende, Kunstnere, Haandværkere, Apotekere og Beværttere; Varerne maa derhos være leverede af vedkommende i Udøvelsen af hans Næringsvej. I det tyvende Civillovbogsudkast genfindes Begrænsningen i væsentlig samme Form (se Tillægget under Nr. 5); men Udkastet har dog tilføjet som en ny Klasse: „Fordringer, der tilkomme Personer, som drive Landbrug eller Skovbrug, for Landbrugs- eller Skovprodukter.“ En tilsvarende Udvidelse forekommer allerede i enkelte mindre tyvende Staters Forældelseslove. Af tre saadanne Love fra Halvtredserne medtager den ene: Fordringer „ifølge alle Handler med Kvæg, Korn og andre Landvædensprodukter“; en anden: Fordringer ifølge Salg af Levnetsmidler, Brændsel og andre Fornødenheder til Brug i Modtagerens Husholdning samt Fordringer „ifølge Kvæghandler af ethvert Slags“; den tredje: Fordringer, som nogen, der driver Landbrug, har for leverede Landbrugsprodukter, dog med Undtagelse af Fordringer for Ting, hvormed Modtageren driver Handel eller andet Næringsbrug. Forældelseslov for Bremen (af 1868) har i større Almindelighed medtaget: „Fiskeres, Landmænds og andre Producenters Fordringer for leverede Varer“. Efter den Maade, hvorpaa den sveitsiske Lov er formuleret (se ovenfor), rummer ogsaa dens

Regel til Dels Fordringer for Varer leverede af andre end egentlige Næringsdrivende.

I de allerfleste Love er dernæst Anvendeligheden af den forte Præskription afhængig af den yderligere Betingelse, at Genstandene ere leverede til Husbrug, ikke til Forhandling (eller overhovedet Benyttelse i Næringsdrift). I den franske Lovbog er dette udtrykt derhen, at Reglen kun gælder Købmænds (herunder indbefattes Fabrikanter og Haandværkere) Fordringer for Varer solgte til „Ikke-Købmænd“. Den preussiske Lov af 1838 undtager fra sin Regel „saadanne Fordringer, som ere stiftede med Hensyn til Modtagerens Næringsdrift“. I de allerfleste øvrige tyvende Love genfindes den samme Begrænsning snart i samme, snart i en lidt forandret Form. Ogsaa den sveitsiske Lov har beholdt en tilsvarende Begrænsning; den medtager kun „Fordringer hidrørende fra Levering af Levnetsmidler“ (det antages forudsat, at disse ere leverede til Husbrug), „fra Haandværksarbejde og fra Salg af Varer i smaast“.

Denne sidste Begrænsning er opåiven i enkelte nyere tyvende Love, først i den hannoveranske Forældelseslov af 1850 og derefter, efter dens Forbillede, i flere senere Love, derimellem Love for Württemberg af 1852 og for Bremen af 1868. Herved er medinddraget under den forte Forældelse Fordringer, der rejse sig af Omsætningen mellem Handlende og andre Næringsdrivende indbyrdes. Denne vigtige Udvidelse af Omraadet for den forte Forældelse var ogsaa optagen i det oprindelige Udkast til en tyvend Civillovbog af 1838, men ved Udkastets anden Læsning i 1892 blev den omhandlede Begrænsning atter optagen. I nogle af de ovenomtalte særlige Bestemmelser om Salg af Landbrugsprodukter mangler en tilsvarende Begrænsning.

I den engelske og de nordamerikanske Lovgivning, som hvile paa engelsk Ret, ere de Friste, hvori Fordringsrettigheder forældes, fastsatte paa en Maade, der væsentlig afviger fra Ordningen i Lovgivingerne paa det europæiske Fastland. I engelsk og amerikansk Ret kan Ordningen i det hele siges at være den, at en kortere Forældelsesfrist — i England og mange amerikanske Stater seks Aar, i andre amerikanske Stater fem, fire, tre eller, i enkelte Stater, endog to Aar — er den almindelige Regel, som finder Anvendelse paa alle Fordringer, der ikke ere særligt undtagne herfra, og at en længere Frist — i England og en Del amerikanske